

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. június 18.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÉBREDÉS EFÉZUSBAN

Énekek: 647; 671

Alapige: Ap.Csel. 19,23-27.

Imádkozzunk!

Olyan sok mindent kértünk, Édesatyánk, ebben az énekben.

Legfőképpen azért adunk hálát, hogy felismerhettünk ennek az éneknek a sorai között Téged, az egyedül igaz Istent, aki egyedül képes arra, hogy szabadítoul jöjjön hozzánk. Aki megszabadít bennünket rossz törvényektől, melyeket megtalálunk a tagjainkban, amelyek örvényként nyelnek el bennünket és bűneink sokaságától. Aki megtisztítson, kiváltképpen való néppé formáljon, hiba nélkül valóvá ama napra, amelyen meg kell állnunk az ítélszék előtt. Felismerhettük benne magunkat, Urunk, minden nyomorúságunkkal.

Add, hogy aki felismerte ebben az énekben a maga nyomorúságát, hadd kiáltson Hozzád, úgy ahogy Pál apostol: óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből? Kérünk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy hadd éljük át újra a Te szabadításodat, megtisztító és megszentelő drága vérednek a hatalmát! Hiszen tudjuk, hogy a Te szent véred bűnt befedez, tisztára mossa ruhánk. Ma is van erő, csodás erő van a Te drága, szent véredben.

Kérünk, hogy hadd szóljon erről az ige, és arról a munkáról, amit az ige képes elvégezni az életünkben és a szívünkben! Ezért áldd meg számunkra ezt a csendes estét kérünk, és legyél jelen közöttünk! Szólj hozzánk, és beszélj velünk!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, Efézus városában járt Pál apostol, amikor ez a történet megtörtént. Efézus városa nem csak az ottani provinciának volt a fővárosa, hanem az akkor ismert világnak az egyik nagyon jelentős települése is volt.

Csak érdekességképpen mondom, hogy körülbelül 200 ezer lakosa volt. Az is érdekesség, hogy ebből a 200 ezer emberből, 40 ezer volt rabszolga.

ÉBREDÉS EFÉZUSBAN

Ez hatalmas szám — úgy gondolom —, ha egy városban ilyen jelentős a rab-szolgáknak a száma. Nagy kereskedelmi központ volt, a Kelet kapujának is nevezték. Pál apostol a harmadik missziói útja során, majdnem három esz-tendőtt töltött ebben a városban. Ez hatalmas kegyelem — úgy érzem —, hogy Isten az Ő gyermekét, az ige hirdetőjét és szólóját majdnem három évig hagy-ta ott ebben a városban. És Efézusban kedves keresztyén gyülekezet alakult.

A Jelenések könyvében is olvasunk az efézusi gyülekezetről. Ott már úgy, hogy elhagyták az első szeretetet. Isten ajánlja nekik, hogy térjenek meg, mert ha nem, akkor kimozdítja a gyertyatartót a helyéből.

Efézus városa, a XI. században elpusztult. A törökök elfoglalták, és el-pusztították. Azonban, amikor ez történik, Efézusban még nagy ébredés van.

Amikor Jézus Krisztus megkeresi az Ő gyermekeit, megváltja, új élettel ajándékozza meg, és betölti az Ő Szent Lelkével.

Efézusban ilyen csodák történtek, és ezért magasztaljuk és áldjuk az Úr igéjét. Mert Efézusban semmi más nem tudta volna ezt elvégezni, csak az Is-ten igéje. Innen látjuk, testvérek, hogy ami ott történt, az annak a jele, hogy Isten igéje valóban élő és ható. Ezt az egész, hatalmas, 200 ezer fős várost fel-bolydítja az Isten igéje. Olyan hatalmas zavargás lesz ebben a városban, amely természetes akkor, amikor az Isten igéje megszólal.

Nem tudom, hogy a testvérek ismerik-e azt az anekdotát, amikor — ne értsük félre —, az ördögök kényelmesen pihennek a falu határában. Az árokparton sütkéreznek a napon, mert nincsen semmi dolguk. Egyszer csak jön a vezetőjük lélekszakadva, és azt mondja, hogy: fiúk felkelni, munka van, mert megtért a pap a faluban! Igen, amikor valaki újjászületik egy közösg-ben, egy faluban, egy városban, egy családban, ott meg fognak mozdulni a dolgok. Ott fel fognak bolydulni a kedélyek. Ott lehet, hogy ilyeneket fogunk olvasni, ami Efézusban volt. Ilyen zavargás lesz. Mert az egyik ember már jó irányba megy, a másik marad a rosszban. Az egyiknek már megváltozott az értelme, a másiknak még nem. Az egyiknek új szíve van, a másiknak pedig még nincs. Ez mindig konfliktusokhoz, mindig békétlenséghez vezet, de min-dig Isten igéjét dicséri és magasztalja, amely kész és képes arra, hogy ezt véghezvigye.

Kedves jelenetet olvasunk, testvérek arról, hogy amikor Efézusban meg-szólal az ige, akkor az emberek összehordják a varázskönyveiket, mindenfé-le jóskönyveket, meg álmoskönyveket. Úgy látszik, hogy már abban a korban is gyártották ezeket csóstitül, pedig — gondoljuk el —, még nem is volt könyv-nyomtatás akkor.

Az a lényeg, hogy hozzák ezeket a könyveket, kiviszik a főtérrre, és elége-tik. Milyen tisztulás kezdődik Efézusban! Igaz, hogy kiszámolják annak ér-tékét, amit nem kellett volna. Hanem azt kellett volna mondaniuk, hogy ez nem ér semmit. Ez kár és szemét! Ezt szívesen elégetjük! Ők kiszámolják an-nak az értékét.

Sok emberrel beszéltem már a szolgálatom alatt, akikkel ez megtörtént. Régi, féltve őrzött, családtól, nagymamától, dédnagymamától rájuk maradt, mindenféle okkult könyveiket, füzeteiket, praktikáikat megtagadták, kivették, elégették, szakítottak velük. Mert, testvéreim, az Úr útján — az efézusi gyülekezet is tudta —, nem lehet elindulni úgy, hogy visszük magunkkal a régit. Nem lehet elindulni úgy, hogy át akarjuk menteni a mi új életünkbe azt, amit ott kell hagyni és amit ki kell dobni. Az új életbe mindig csak új szívvel lehet menni. A régit nem érdemes magunkkal vinni. Mert, ha magunkkal viszünk valamit, az újból elhatalmasodik, visszahúz, visszaránt bennünket és nem lesz örömünk, nem lesz szabad a szívünk, igazán az Úrban.

Éppen ezért, testvérek, nézzük meg először azt, hogy mit tanulhatunk azoktól az emberektől, akik zavargásokat szítottak! Mert még azoktól is van mit tanulnunk.

Először is azt tanulhatjuk meg, testvérek, hogy ez a Demeter nevű öt-ös, az akkori világ hét csodájának egyikeként számon tartott Diána, vagy Artemisz templomról kis műtűröket készített ezüstből és azokat árulták. Amikor látták, hogy az ébredés hatására nem fogy már annyi kis bálvány templom, akkor azt olvassuk, hogy felbuzdították a többieket. Felbuzdították az embereket és nagy zavargást készítettek elő.

Ez az ember, testvérek, nekünk példa lehet abban, hogy észreveszi a fenyegető veszélyt, és a fenyegető veszély ellen rögtön tenni akar. Meglátja, hogyha ez így megy tovább, akkor az üzletükben nagy visszaesés fog történni.

Az első, lényeges üzenete ennek az igének, hadd legyen az, ma este számunkra, hogy vajon a te szíved, a te szemed, a te akaratod, ilyen éber-e? Vajon észrevesszük-e a fenyegető veszélyt? Lelki életünkben, azt a fenyegető visszaesést meg akarjuk-e akadályozni, testvérek, amely állandóan fenyeget bennünket? Mert a hívő embert is állandóan fenyegeti a visszaesés. Ahogy Demeter üzletét fenyegette a visszaesés, hogy nem lesz annyi eladó kis Artemisz templom, úgy most, ha ezt a hívőkre, vagy magunkra értjük, akkor nekünk azt kellene észrevennünk, hogy vajon a lelki életünkben nincs-e visszaesés? Mert az nagyon könnyen meglehet, testvéreim, hogy a lelki életünkben eljön a visszaesésnek az ideje. Meglanyhul az igeolvasásunk, az imádságunk, a szolgálatusunk, a közösségbe járásunk és az igehallgatásunk. Mindez nem lesz már olyan nagyon fontos.

A hívő embert az a veszély fenyegeti, hogy elindul, és eljön a visszaesésnek az ideje. Efézus különösen jó példa nekünk, mert — ahogy az előbb mondtam —, itt hagyták el az első szeretetet. Nem égett már olyan erősen a tűz bennük, nem volt már olyan odaszánt az életük, mint amikor elindultak a hit útján.

Testvéreim, ez egy gyülekezetet is jellemezhet. Én ismertem olyan idős hívőket, akik még az ébredés idején lettek az Úréi és ismertem a következő, a harmadik, vagy talán már a negyedik nemzedéket is. Láttam, hogy nincs

már olyan tűz. Láttam, hogy nincs már olyan eleven imádság. Láttam, hogy nincs már olyan áldozatos élet, és engem ez nagy szomorúsággal töltött el.

Testvéreim, éppen ezért figyelmeztet az Isten igéje, hogy ne hátrafelé menjünk, és ne visszafelé essünk, hanem előre haladjunk! Tudjuk, hogy sokkal nehezebb. Sokkal nagyobb harc előre menni. Sokkal nagyobb harc az emelkedőn felfelé menni. Sokkal nagyobb erőfeszítés, mint visszafelé. Visszafelé könnyen csúszik minden. A megálló autó az emelkedőn könnyen csúszik visszafelé, de ha bizony felfelé akarunk menni, akkor nagyon résen kell lenni. A kuplunggal és a gázzal igen ügyesen kell dolgozni.

Az első üzenete hadd legyen ennek az igének, hogy Isten megkérdi tőled: nincs-e a te lelki életedben visszaesés? Érdekes, hogy Demeter milyen elevenen reagált erre a visszaesésre! Tehát nem azt mondta, hogy: hát most éppen nem megy az üzlet, de majd jövőre menni fog! Demeter megijedt ettől, és azt mondta, hogy itt valamit rögtön tenni kell. Azonnal akcióba lépett ez az ember. Figyeljük meg! Összehívja a mestereket, valamint a hasonló foglalkozásúakat, és így szól hozzájuk: „férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből származik a mi jólétünk”. Vagyis, Demeter észreveszi, hogy rendezni kell a sorainkat. Észreveszi, hogy együtt kell fellépünk a közös ellenség ellen. Hát ezt is megtanulhatjuk tőle! A hívőknek is jó megtanulniuk, hogy a közösségben együtt erősebbek vagyunk, és együtt kell fellépünk. Nem egymás ellen kell harcolni, hanem egymással együtt kell menni. Igen, testvérek, ez a közösségnek az áldása. Amelyet — mint látjuk —, lehet rosszra is fordítani, mert harcba is lehet hívni a bajtársakat, de a gyülekezetben a testvéreket nem harcba kell hívni, hanem harcolni a bűn ellen, a kísértés ellen, a Sátán ellen.

Demetertől azt is megtanulhatjuk, testvérek, hogy fel tudja buzdítani a többieket. Érdekes, hogy összehívja, beszél hozzájuk néhány mondatban. Nagyon jól tudja, hogy mit kell mondani, mert amikor a pénzről van szó, akkor rögtön másként kezdenek figyelni az emberek, és ez a Demeter néhány mondatból fel tudja buzdítani a többieket. Kérdezze meg tőlünk az Úr, hogy: mi miért nem tudjuk felbuzdítani a többieket? Mi miért nem tudjuk felbuzdítani a munkatársainkat? Mi miért nem tudjuk felbuzdítani a lakóközösséget, ahol lakunk? Mi miért nem tudjuk felbuzdítani a szomszédságot vagy ezt a kerületet, ahová Isten helyezte bennünket? Demeter fel tudta buzdítani, összehívta az embereket.

Nem kellene nekünk is megtalálni annak a módját, testvérek, hogy hogyan tudunk együtt fellépni? Nem tudunk vajon buzdítani, lelkesíteni?

Tudjátok, hogy amikor a történelem során valamilyen uralkodó, vagy diktátor volt egy-egy országban, pontosan azzal nyerte meg az embereket, hogy tudott lelkesíteni. Nem a nagy beszédével. Mondott fűt-fát, annyi boldogságot, meg szép jövőt. Ezt ígért, meg azt ígért, de mi volt tulajdonképpen az ő titka? Az, hogy tudott lelkesíteni, és az emberek meg mentek utána.

A harmadik üzenete legyen ennek az igének, testvérek, az, hogy próbálj meg másokat lelkesíteni! teológus koromban tanultam egy kedves lelkész testvéremtől: jegyezzétek meg, tüzet csak tűzzel lehet gyújtani.

Miért nem tudunk lelkesíteni? Mert lehet, hogy mi sem vagyunk Lélektől átitatottak. Ma este hadd legyen ez a szíved vágya, hogy: „Isten, élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám, égi lángod járja át, szívem és a szám”! Miért? Mert takarékon vagyok. Isten teszi az Ő szolgáit tűznek lángjává.

Testvérek, arról is olvasunk ebben az igében — és tulajdonképpen ez az ige fogott meg engem, amikor elolvastam a mai történetet —, hogy Demeter nemcsak attól félt, hogy el fogják veszíteni a jövedelmet, kevesebb lesz a bevételük, hanem Demeter attól is félt, hogy Artemisz templomát semmibe veszik. Így Artemisz, akit egész Ázsia, és az egész földkerekség tisztel, el fogja veszíteni dicsőségét. (27. vers)

Azt is megláthatjuk itt az Isten igéjéből, hogy ugyan, milyen Isten az, és milyen bálvány az, amely elveszítheti az ő dicsőségét? Mitől félt Demeter? Attól, hogy Artemisz el fogja veszíteni az ő dicsőségét. Testvérek, olyan jó, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki tekintetében ettől soha nem kell félnünk, hogy el fogja veszíteni a dicsőségét. Attól igen, hogy rajtunk nem látszik meg az Ő dicsősége, de a mi Istenünk az Ő dicsőségét nem fogja elveszíteni. Azért mert Isten dicsősége nem az Ő tulajdonsága, hanem az Ő valósága. A Bibliában ez egy nagyon drága kifejezés.

Elmondom, hogy majd mire figyeljünk, amikor ezt halljuk, hogy: Istennek a dicsősége, amely a Bibliában nagyon sokszor szerepel, Ő -és Újszövetségben egyaránt. Talán az Ószövetségben még többet olvasunk az Isten dicsőségéről.

Ezek az emberek attól féltek, hogy ez az istennő, Diána, vagy más néven, Artemisz, el fogja veszíteni az ő dicsőségét, tehát nekik kell azt védelmezni. Testvérek, a pogány vallásokban mindig az ember a fontos. A Bibliában mindig Isten a fontos. A pogány vallásokban mindig az ember a középpont. Minden az emberért van, és minden az embertől függ, de a Bibliában azt olvassuk, hogy Isten a középpont. A Biblia teocentrikus mű, nem antropocentrikus. A Bibliában azt olvassuk, hogy nem az Isten van az emberért, hanem Isten szuverén, hatalmas, dicsőséges. Azt tesz, amit akar. Az ember csak egyet tehet: meghajol alázattal ezelőtt az Isten előtt, és elismeri és felismeri, hogy Ő az Isten. „Ő a fény, mi színei, mi cselédek, Ő a gazda. Ő miénk és Ővéi mi”. (395. dics.)

Testvérek, a pogány vallásban, itt Efézusban is, nagyon ingatag ez az alap, amire az ő hitük épül: az efézusiak pogány hite. Ha arra épül, hogy az ő istenük elveszítheti a dicsőségét, akkor valami nem állandó. Mert az Istenről mit olvasunk? Azt, hogy Ő állandó. Olyan szép az az ige, hogy: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. Nekünk nem kell attól félni, hogy a mi Istenünk elveszíti az Ő dicsőségét!

Testvérek, tulajdonképpen olyan jó elmondani azt, hogy amikor Jézus Krisztus eljött azért, hogy megváltson bennünket, akkor a Biblia szerint azt is vegyük tudomásul, hogy nem csak azért jött el, hogy nekünk új életünk legyen. Nem ez volt a legfőbb cél, bármennyire is megfoghatatlan ez valakinek. Istennek nem ez volt a mi megváltásunkkal a legfőbb célja, hogy nekünk üdvösségünk legyen, hogy nekünk örök életünk legyen. Tudjátok miért? Mert a Biblia nem emberközpontú, amint az előbb mondtam.

Istennek az volt a célja a Jézus Krisztusban adott szabadításában, hogy az Ő dicsőségét helyreállítsa. Az Ő dicsőségéért jött el Jézus. Hogy mondja a főpapi imában? „Dicsőítettelek Téged ezen a földön”. Én azért jöttem, hogy Téged dicsőítsek. Azzal, hogy megállok Zákeus nyomorult élete mellett, aki gazdag, vagy azzal, hogy a gadarai ördögöket megszabadítom, Téged dicsőítetek Atyám.

Tehát a mi megtérésünk, és újjászületésünk, testvérek, az az Isten dicsőségét hivatott kiábrázolni, és a menny angyalai ezért örülnek egy bűnös megtérésén. Ezért zengnek halleluját, és ezért dicsérik az Urat, mert az a dicsőség, amit a Sátán szétrombolt, amit elpusztított, tönkretett, az a dicsőség kezd helyreállni. Minden egyes újjászületett hívó emberben az Isten visszaállítja azt, amit elveszítettünk. Ez majd a mennyei Jeruzsálemben fog kiteljesedni, ahol nem lesz semmi ó-emberi, semmi testi, és nem lesz betegség, fájdalom, halál. Éppen ezért mondja a Szentírás, hogy az újjászületett, hívó ember az Isten dicsőségére kell, hogy éljen!

Emlékeztek, amikor Pál apostol azt mondja, hogy: nem a magunkéi vagyunk? Hanem akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Nagyon jó, hogy van üdvösségünk, hogy van örök életünk, hogy van megváltott életünk, hogy van mennyei hazánk, de az elsődleges az, hogy az Isten dicsősége tündököljön! Éppen ezért azt mondja a Szentírás, testvérek, hogy a hívó embernek az a dolga, hogy az Isten dicsőíttessék őáltala és mások által is.

Emlékeztek erre az igére? „Látva a ti jócselekedeteiteket...” Nem azt mondja, hogy majd ezért bementek a mennybe, meg ezért majd érdemeiket fogtok kapni, hanem azt mondja, hogy mi lesz az eredménye. Azért kell, hogy dicsőítsék a ti Mennyei Atyátokat.

Nem ezért ajánlja nekünk az ige, hogy akármit teszünk, akár eszünk, akár iszunk, mindent az Isten dicsőségére kell tennünk? Mi nem attól félünk, testvérek, hogy az Isten dicsősége el fog homályosodni, hanem mi azt akarjuk, hogy az Isten dicsősége ezen a földön minél inkább ragyogjon! Adja meg az Úr, amit Pál apostol éppen ide ír, éppen ennek a gyülekezetnek mond, hogy: vigyázzatok, mert arra hívtattunk és arra rendeltettünk, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének!

Áldott legyen Isten, hogy egyszer majd az Ő dicsősége valóban minden homály nélkül, minden árnyékoló tényező nélkül, valóban ragyogni és tündökölni fog! Áldhatjuk Őt örökké, mert mi ebben a dicsőségben lehetünk, eb-

ben lesz részünk. Ezért, Jézus Krisztust fogjuk magasztalni, mert ez Őérte volt lehetséges. Méltó a megöletett Bárány – éneklük a mennyben –, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. Mert Ő nyitotta ki nekünk a mennyország kapuját, és Ő vitt át bennünket az Ő országába. Legyen ezért Övé a dicsőség, örökkön-örökké!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy szembesítesz bennünket azzal, Urunk, hogy mennyire látszik meg rajtunk a Te dicsőséged, vagy mennyire homályosítjuk, fedjük el. Mennyire látják rajtunk az emberek, az elveszettek is, hogy jó megtalált, megmentett életnek lenni? Köszönjük, Urunk, hogy nem nekünk kell aggódnunk a Te dicsőséged miatt, hanem Te aggódtál a mi nyomorult életünk miatt. A mi dicstelen, fénytelen, kárhozatban vergődő, bűneink között kínlódó életünk miatt. Te elküldted Fiadat, Jézus Krisztust, hogy megmentesen bennünket. Aki életét adta a Golgota keresztnél, hogy aki hisz Őbenne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen! Visszakerüljünk abba a dicsőségbe, ahonnan kiestünk, ahonnan a bűn miatt elszakítottunk. Köszönjük, Úr Jézus, hogy összekapcsolsz bennünket az Atyával, mint egyetlen, drága közbenjárónk. Ezért kérünk, hogy hadd szeressünk hőn és igazán, és hadd könyörögjünk ezért, hogy járd át a mi egész életünket, egész szívünket, gondolkodásunkat! Engedd meg, hogy ott egyre több szentség és egyre nagyobb fény lehessen!

Kérünk Téged, hogy áldj meg ebben az éjszakában is minket! Kérünk Téged betegeinkért, kórházban vagy odahaza fekvő testvéreinkért! Engedd meg, Urunk, amikor úgy látszik, hogy semmi nem maradt nekik, egészségük, testi erejük elveszett, elhagyta őket, engedd, hogy abban a boldog bizonyosságban legyenek, hogy Te megmaradtál nekik, és Te el nem távoztál tőlük! Így kérünk, Urunk, a gyászolókéért, azokért a családokért, akik ezen a héten fognak temetni és búcsúzni szeretteiktől. Engedd, Urunk, hogy tudjuk őket vigasztalni, megölelni, bátorítani és hozzád hívogatni, akik még nem a Tied!

Kérünk Urunk, hogy áldd meg ezen a héten mindenkinek a munkáját, vagy pihenését, tennivalóit! Engedd, hogy komolyan vegyünk, hogy mindent a Te dicsőségedre tegyünk, hogy abban az látszódjon meg! Ne a magunk dicsősége, hanem a Tiéd, Urunk, mert Tiéd minden hódolat, dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás. A Szentek Urának legyen örök magasztalás!

Ámen.

671

Od'adtam életem

(809)

✂ Havergal, Frances R. (1836-1879)

🎵 Hopkins, Edward J. (1818-1901)

✂ Thaly Loránt (1874-1940)

Od' - ad - tam é - le - tem, Ki - on - tám vé - rem én,

Is - tent bé - kí - te - ni Ja - vad - ra ezt te - kém,

Od' - ad - tam é - le - tem, Mit adsz te én - ne - kem?

2. Örök fényből jövék,
Elhagyva trónomat,
Mint szolga szenvedék
Gúny s megvetés alatt.
Mind érted tettem ezt,
S te értem mit teszel?

3. Hordoztam a tövist,
Kín s gondnak martalék,
Kiittam a kehelyt,
Halálig hű valék.
Teérted tűrtem el,
Mit tűrsz te értem el?

4. Nos, felkínálva ma
Bűnid bocsánatát,
Üdvöt s békét neked
Örök kegyelmem ad.
Mindezt adom neked:
Add nékem szívedet!